

σημερινού πολιτεύματος τῆς Κεφαλληνίας ἴδε τὰ προσηρημένα εἰς τὸν 49 ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΛΙΘΩΝ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων εἶναι ἀκόμη δι' ἡμᾶς μυστήριον· οἱ μὲν θέλουσιν, ὅτι ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τὰ ἠφαίστια τῆς σελήνης ἕως τῆς ἀτμοσφαιρας μας· οἱ δὲ ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὸ οὐράνιον διάστημα, περιπλανώμενοι ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινουῦνται μὲ μεγίστην ταχύτητα ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν πλανητῶν, καὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν ὑπερισχύσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐνέργειά της· καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι οἱ ἀερολίθοι εἶναι ἀποσπάσματα τῶν ὀρέων, ἀποσφενδονιζόμενα ἐκ τῶν κρατήρων εἰς μεγάλη ὕψη καὶ καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐκτελέσωσι πολλὰς περὶ αὐτὴν περιστροφάς.

Ἄν καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων ἦναι ὡς εἴπομεν, ἀμφίβολος ἢ μάλλον ἀγνωστος, ἢ ὑπαρξίς των, μ' ὅλον τοῦτο, εἶναι βεβαία καὶ ἀναντιρρήτος. Πρὸς τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους παρατήρησαν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους ὀδοῦντα περίπου ἀερολίθους, τῶν ὁποίων τὴν χρονολογικὴν καταγραφὴν παραλείπομεν συντομίας χάριν.—Οἱ Σίνοι παρατήρησαν μέγιστον ἀριθμὸν ἀερολίθων, τῶν ὁποίων τὴν περιγραφὴν εὐρίσκουμεν εἰς τὴν χρονολογίαν των, μὲ ὅλα τὰ συνοδεύσαντα τὴν πτώσιν των φαινόμενα.

Ἡ σύνθεσις τῶν ἀερολίθων μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οἱ μεμονωμένοι λίθοι, τοὺς ὁποίους ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους, ὡς ὁ σίδηρος τῆς Σιθρίας καὶ λοιποὶ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων χημικὴν σύνθεσιν, ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν· τοιαύτην δοξασίαν ἔχουσι περὶ αὐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους εὐρίσκονται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΚΟΝΙΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΞΗΡΩΝ ἢ ΥΓΡΩΝ.

Πολλοὶ δοξάζουσιν, ὅτι τὰ περισσότερα ταῦτα σώματα, τὰ ὁποία πίπτουσιν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν, ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων ἀρχὴν, ἐνίοτε μάλιστα πίπτουσι συγχρόνως μὲ τοὺς λίθους· καὶ ἐνίοτε πάλιν συνοδεύονται ἀπὸ φωτεινὰ μετέωρα. Αἱ ἀμμώδεις αὐτὰ καὶ στακτώδεις ἄλλαι περιέχουσι σχεδὸν τὰ αὐτὰ, τὰ ὁποία εὐρίσκουμεν καὶ εἰς τοὺς ἀερολίθους σώματα. Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς περὶ τῶν τοιούτων ὕλων.

Ἐν ἔτει 472, Νοεμβρίου 8 ἢ 6, συνέβη πλησίον τοῦ Βυζαντίου μεγάλη πτώσις μέλανος κονιορτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Προκόπιος καὶ ὁ Μάρκελλος ἀπέδωκαν εἰς τὸ Βεσούβιον· ὁ οὐρανὸς ἦτο πύρινος.

Κατὰ τὸ 743 ἐφάνη εἰς διάφορα μέρη μετέωρον καὶ κονιορτός. Κατὰ τὸ 929 εἰς τὸ Βαγδάτιον ὁ οὐρανὸς ἦτον ἐρυθροῦς, καὶ ἔπεσε κοκκίνη ἄμμος.

Κατὰ τὸ 1416 ἔπεσεν ἀερολίθος καὶ κόκκοι, ὁμοιάζοντες τὸ ἐξηραμμένον αἶμα.

Κατὰ τὸ 1580, Δεκεμβρίου 24, παρατήρησαν εἰς τὴν Γαλίαν φωτεινὸν μετέωρον συνωδευμένον μὲ αἱματώδη βροχὴν.

Ἐν ἔτει 1588 παρατηρήθη εἰς Ἀνοβέραν πτώσις κοκκίνης καὶ μελαίνης ὕλης, συνωδευμένη μὲ ἀστραπάς· ἡ ὕλη αὕτη ἔκαιε τὰ ξύλα ἐφ' ὧν ἔπιπτε.

Ἐν ἔτει 1637, Δεκεμβρίου 6, συνέβη μεγάλη πτώσις μελάνος κονιορτοῦ εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν Συρίαν.

Κατὰ τὸ 1781 συνέβη ἐν Σικελίᾳ πτώσις λευκοῦ κονιορτοῦ, μὴ ἠφαίστιου.

Ἐν ἔτει 1792, 27, 28, καὶ 29 Αὐγούστου, ἔβρεξε συνεχῶς ἐν Περσῷ ὕλην παρομοιάζουσαν τὴν στάχτην· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἠδύνατο ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἐκρήξεις ἠφαιστίων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο φωτισμένος, καὶ ἤκουσαν ἐκρήξεις. Ὁ κονιορτός οὗτος ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους κεφαλαλίαν καὶ πυρετούς.

Ἐν ἔτει 1813, Νοεμβρίου 5, συνέβη πτώσις μικρῶν λίθων εἰς τὰς Ἰνδίας· παρατηρήθησαν δὲ τὰ λιθάρια ταῦτα κεκαλυμμένα ἀπὸ κονιορτόν.

Ἐν ἔτει 1819, Νοεμβρίου 5, συνέβη βροχὴ κοκκίνη εἰς τὴν Ὀλανδίαν.

Ἐν ἔτει 1825, Ἰουλίου 5, ἔπεσεν εἰς τὴν Καστιλλίαν ἄφθονος βροχὴ περίπου λιτριάων λίθων.

Ἐν ἔτει 1829, Ὀκτωβρίου 1, συνέβη εἰς τὴν Αὔρηλιαν χρωματισμένη βροχὴ, συχκευμένη ἀπὸ ὀξειδίου σιδήρου, πυρίτιν, στυπτηρίαν, τίτανον, καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.—Φυσικὴ Ἐμ. Ψύχα.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

ΟΤΕ ὁ Ξέρξης κατέδραμε τὴν Ἑλλάδα τὸ 480 π. Χ., λαμπρῶς ἠρίστευσαν οἱ Αἰγινῆται εἰς τὴν μεγάλην ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ἔστειλαν τριάκοντα πλοῖα ἐκτὸς ἐκείνων ὅσα ἐφύλαττον τὴν ἰδίαν αὐτῶν νῆσον, καὶ γενικῶς ὠμολογήθη ὅτι ἀπαντας τοὺς Ἕλληνας ὑπερέβησαν κατὰ τὴν ἀνδρείαν· τοῦτο δὲ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφῇ ἀπ' αὐτῶν τὴν αἰσχρὰν καὶ ὄχι πάντῃ ἀδικὸν κατηγορίαν, ὅτι ἄλλοτε εἶχον προδώσειν τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐμποροῦμεν νὰ θεώσωμεν τὸ τέλος τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας των, ἧτις πιθανὸν ὅτι εἶχε διαρκέσειν ὑπὲρ τὴν μίαν ἑκατονταετηρίδα· πρέπει δὲ κατὰ συνέπειαν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου ἱεροῦ τοῦ Πανελληνίου Διὸς εἰς τινὰ χρόνον τῆς ἑκτῆς πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Δυνάμεθα τῶντι σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν ὡς προτέραν τοῦ 563, διότι τότε ὠκοδόμησαν οἱ Αἰγινῆται ναὸν ἐν Αἰγίπτῳ εἰς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ θεοῦ των, τοῦ Διὸς· μόλις δὲ ἤθελον πράξειν τοῦτο, πρὶν κτίσωσιν ἕνα εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐξέσπασε πάλιν ἡ τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν Αἰγιναν ζηλοτυπία, τέλος τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ καθυπόταξις τῆς νήσου, καὶ ἡ ἀποδῶξις τῶν Αἰγινητῶν. Ὀλίγους μὲν αὐτῶν ἀποκατέστησεν ὁ Λυσάνδρος εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, π. Χ. 404, ἀλλὰ ποτὲ ἡ Αἰγινα δὲν ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτῆς ἀξιολογότητα. Εἰς τῶν φίλων τοῦ Κικέρωνος, ὁ Σουλπίκιος, παρηγορῶν τὸν περικλεῆ ῥήτορα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς του, καὶ δεικνύων τῆς τύχης τὰς δεινὰς περιπετείας, ἀναφέρει τὴν Αἰγιναν ὡς παράδειγμα πεπτωκυίας μεγαλειότητος.

Ὁ περιβόητος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, τὰ λείψανα τοῦ ὁποίου παριστάνει, ὡς φαίνονται ἀπὸ μακρόθεν, ἡ ἐν σελίδι 33 εἰκονογραφία μας, ἵσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου μετρίου ἕψους, ὅστις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὀνομάζετο Πανελλήνιον. Ἀπέχει δὲ τρεῖς ἢ τέσσα-